

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 182.

Tredie Session.

54de Møde.

Løverdagen den 10de Januar.

(Fort.)

Ordføreren: At § 29 udgaer, vil i dette Forhold kun sige, at Paragraphkræften forandres; § 29 indeholder nemlig Straffebestemmelser, som skulle afløses af nye paafølgende Paragrapher. Den Paragraph, som her skal indstudies, er en nødvendig Følge af de tidligere Beslutninger, hvorved de enkelte Poster, som forbeholdes Bevillingsvæsenet, foreløbig ere udgaaede af Loven, og jeg skal kun gjen tage en allerede tidligere gjort Bemærkning, at der maastee, navnlig efter den igaar stedfundne Afstemning, vil være Anledning til her ogsaa at optage en Post vedrørende Sammenlægningen. Af de her opstillede Bestemmelser angaaer den første Afvigelse fra den Regel, som er opstillet i § 5, ifølge hvilken Gaarde imellem 1 og 2 Tønder Hartkorn ikke maae udstykses, hvorfra dog tilstedes Afvigelse i de Tilfælde, hvori dette skjøntes at være til Fordeel for Jordernes bedre Opdyrkning. Forsaavidt en æret Rigsdagsmand (Damgaard) igaar har sagt, at Ordet „bedre“ Opdyrkning skulde forudsætte, at Jorden allerede var noget opdyrket, saa er dette kun et nyt Beviis paa, at Skarpsindighed og Spidsindighed ikke ene ere forbeholdte os Jurister, men at vi ofte deri endog overgaaes af Dilettanterne. Jeg skal derfor erklære, at dette Udtryk, som fra den ældre Lovgivning er gaaet over i Udkastet, aldeles ikke vil sige Ander, end at det tjener til Fremme af et fornuftigt og hensigtsmæssigt Jordbrug. Jeg troer altsaa, at deri ikke blot er indbefattet det ene Tilfælde, man igaar behagede at ophøje til en særegen Paragraph, nemlig, hvor en Hedeskrækning, som ikke kan ventes opdyrket fra den Eiendom, hvortil den nu henligger, kan finde

en Nybygger som derpaa vil forsøge sin Lykke og fuldbyrde sin uanselige Mission, og ganske vist bør kunne erholde den, uanset om den Eiendom, hvortil den henligger, er større eller mindre, men derunder er tillige indbefattet alle de baade talrigere og vigtigere Tilfælde, hvor Belliggenheden eller Bessaffenheden af en enkelt Lod gjør, at den ikke har nogen egentlig Værdi for den, som eier samme, men derfor kan have den allerstørste Betydning for en Anden, som for Exempel, hvor en enkelt adskilt lille Lod ligger midt inde i en Andens Eiendom, eller hvor en smal Jordstrimmel af en Eiendom løber ind i en Andens og saaledes forhindrer en fornuftig Markinddeling, medens den, som eier den, saa godt som intet Brug har for den, eller hvor en enkelt Englod kan afhændes til En, der mangler Høstet, eller hvor en enkelt Tørv elod kan overdrages til En, som ingen Tørv har, uden at medføre noget Affavn for den, som eier den, men som har mere Tørv, end han kan bruge o. s. v. o. s. v. Naar Udvalget herved har tilføjet den Bestemmelse, at Eiendommene ikke derved skulle gaae ned under een Tønde Hartkorn, maa jeg indrømme, at dette stundom kan være til Uleilighed, men jeg maa dog tillige gjøre opmærksom paa, at en hvilken som helst Grændse altid er vilkaarlig, og at man altid vil kunne udfinde enkelte Tilfælde, hvori den kan være uhensigtsmæssig. Jeg troer derfor, at man ved Lovgivningsværket engang for alle maa give Affald paa, for alle mulige Tilfælde, at træffe det ene Rigtige; man kan aldrig naae videre, end at finde det for et overordentligt Fleertal af Tilfælde Rigtige, og at man kun bør tilstøde Undtagelser fra en Regel, hvor de Tilfælde, hvori Lovens Anvendelse vilde være skadelig, ere meget talrige. Der gives ikke to Tilfælde i Verden, der ere aldeles eens, og altsaa kan man i en hvis